

OBAMA! OBAMA! OBAMA! **ZMĚNA! ZMĚNA! ZMĚNA?**

JE BARACK HUSSEIN OBAMA skutečně nejmocnější muž naší planety, anebo jen sympatická černá marioneta, bedlivě vybraná a okázale prosazená podle záměrů utajovaných vládců? Loutka, sama zatím snad chtějící věřit, že loutkou není a že usedla v Bílém domě hlavně díky vlastnímu úsilí? Přesvědčila i sebe sama, že právě ona je tím, na koho se čeká?

Většina amerických občanů Obamovi prominula, že neužíval celé své jméno a muslimští i to, že se jim ve volební kampani vyhýbal. Mají za to, že Barack Hussein Obama získal post 44. prezidenta Spojených států amerických přirozeně a poctivě. Stále ještě nadšeně skandují jeho úderný slogan z předvolební prezidentské kampaně, jeho mnohoznačný příslib: Změna! Změna!, a vzhlíží k němu jako k mesiášovi, který zažehná vzestup hospodářské katastrofy, k tomu, kdo změní bezcitné, bezohledné, bezcharakterní a rasistické americké politikaření ve všeobecně prospěšnou a průhlednou politiku. Ale neříká se, že čím více se věci mění, tím více zůstávají stejné, ne-li horší? A není pravdou, že každá změna má své špatné stránky?

V USA, v semeništi celosvětových krizí a mnohých válek jsou lidé stále více přesvědčeni, že fakticky jim vládnou zotročující globální spiklenci. Bezvýsledně protestují proti nenápadně a pozvolně zaváděnému projektu řešení „lidské otázky“ universálním systémem kontroly a ovládání, kterým je virtuální peněžnictví nebo čipování lidí, marně žádají pravdivé a plné odtajnění důvodně více než podezřelých událostí dne 7. prosince 1941 (Pearl Harbor), dne 11. září 2001 (New York), anebo okolností atentátů na *J. F. Kennedyho* či *Abrahama Lincolna*, *Martina Luthera Kinga*, smrti *Marilyn Monroe*, zastřelení *Johna Lennona*, atd.

Jestliže podle *F. D. Roosevelta* v politice neexistuje náhoda, je oprávněný dohad, že skrytá vládnoucí americká elita boháčů, již vzhledem na neklid svých černochů a občanů jiných barevných ras a různých kříženců, připustila či zosnovala prezidentství jednoho z nich? Může být snad něco demokratičtějšího? Aby byl jejich preferent přijatelnější pro bělochy, je to černoch z bílé matky. Je to bystrý právník se zkušenostmi terénního pracovníka v chudinské městské čtvrti, vysoký, štíhlý, pohledný, výřečný, inteligentní, vtipný, charismatický, se zvukomalebným jménem ...

Pohlédneme-li na doslova všechny ty Bohem zaštiťované genocidní a prolhané americké prezidenty, od *George Washingtona*, který nazýval indiány „divokými zvířaty“ a který jim sám ukradl své rozsáhlé pozemky a vyhlásil jim „nepřetržitou válku“, přes *Abrahama Lincolna*, tvrdícího: „Dnes, stejně málo, jako kdykoliv předtím se stavím za to, aby se z černochů stali voliči nebo porotci, aby byli vyhlášeni za schopné zastávat úřady, anebo se ženit s bílými ženami; existuje fyzický rozdíl mezi černou a bílou rasou, která, jak věřím, navždy vyloučí, aby obě rasy spolu žily v sociální a politické rovnosti,“ skrze *Theodora Roosevelta*, jenž prohlásil: „Jsem velmi vzdálen tomu, abych si myslel, že jen mrtvý indián je dobrý indián, ale věřím, že to platí pro devět z deseti indiánů, a co se týká toho desátého, tím se nechci blíže zabývat,“ až ke *George Walkerovi Bushovi*, kterému se jevila tmavá barva lidské pleti jako nehanebnost a který ještě v roce 1964 při senátních volbách v Texase požadoval, aby černochům byl zakázán vstup do veřejných zařízení bílých a který spolu s vojsky „koalice ochotných“ států na základě vymyšlených informací o iráckých zbraních hromadného ničení vpadnul do Iráku. Lze vůbec doufat, že Obama může být podstatně lepší než oni? Libyjský diktátor *Muammar Kaddáfí* vzkázal Obamovi, aby se jako černoch zbavil pocitu méněcennosti, protože jinak bude jeho politika v Bílém domě horší než politika bělochů.

Seznámíme-li se alespoň v krátkosti s okolnostmi, za jakých byl mulat Obama zvolen za prezidenta Spojených států amerických, poznáme-li alespoň nejstručněji jeho život s jeho rodem a život jeho manželky s jejím rodem, lépe snad můžeme vidět a chápat Ameriku, toto dravé dítě Evropy a jejího Obamu:

Barack Hussein Obama senior, černošský **otec** prezidenta Obamy se narodil 18. června 1936 v Keni na břehu jezera Victoria v okrese Rachuonyonya v chudé vesnici Nyang'oma. Jeho dědeček *Hussein Onyango Obama* byl kuchař pro misionáře, původně katolík, jenž během svého pracovního pobytu na Zanzibaru konvertoval k islámu. *Barack* v arabštině znamená „požehnaný“ a *Obama* znamená „Hořící kopí“.

Barackovou matkou byla *Habiba Akumu Nyanjango* (1918). Jméno *Akumu* tu znamená „tajemné narození“, neboť její matka ji počala po porodu dalšího dítěte a před obnovením menstruace a *Habiba* je ženské křestní jméno arabského původu s významem „láska.“ Byla proslulá svojí krásou a zaslíbená jinému muži. Jako patnáctiletou ji však Onyango nechal odtáhnout do své chýše a násilně s ní kromě Baracka zplodil dceru Sarah. Akuma měla ale vzpurnou povahu, několikrát se pokusila o útěk, byla často bita, až se jí nakonec od panovačného Onyanga podařilo utéct nadobro.

Barack starší navštěvoval anglikánskou školu a pro svůj studijní talent zařazen do programu, umožňujícím mladým Keňanům vzdělání v USA. Nastoupil na Havajskou univerzitu, kde získal titul B.A. v ekonomice. Považoval se za agnostika.

V Nairobi se roku 1960 keňské manželce Baracka Obamy staršího *Kezii Aoko Obamové* narodila dcera *Auma*, Ta si po absolvování místních základních a středních škol zajistila stipendium na universitu v německém Heidlebergu a dále pokračovala v postgraduálním studiu na universitě v Bayreuthu, kde v roce 1996 získala titul Doctor Philosophy.

Na universitě poznal Barack starší bělošku *Stanley Ann Dunhamovou*, s níž se v roce 1961 oženil. Údajně v Honolulu se jim narodil syn *Barack mladší*. Po dvou letech však Barack starší rodinu opustil. Vrátil se do Keni, kde pracoval jako manažer ropné společnosti a potom jako hlavní ekonom na Ministerstvu dopravy a na Ministerstvu financí. Měl najednou dost peněz a míval krátké známosti s nejrůznějšími ženami, Evropankami i Afričankami, ale žádná mu nevydržela dlouho. Byl příznivcem ekonomických reforem a napsal pojednání „Problémy afrického socialismu“. Z politických důvodů byl z keňských státních služeb propuštěn, upadl v nemilost a nemohl najít či udržet si práci, což vedlo k jeho psychickým problémům a těžkému alkoholismu. Zemřel při dopravní nehodě v roce 1982. Byl třikrát ženatý a měl, pokud je známo, celkem osm dětí se čtyřmi ženami.

Stanley Ann Dunhamová, bělošská **matka** prezidenta Obamy se narodila 29. listopadu 1942 ve Wichitě v Kansasu jako jediné dítě bělochů *Madelyn Lee Payenové*, narozené 26. října 1922 a *Stanleyho Armoura Dunhama*, (23. března 1918 – 8. února 1992). Měla anglické, německé, švýcarské, skotské a velšské předky, kteří se usadili v amerických koloniích během 17. a 18. století. Při použití kombinace starých dokumentů a analýz DNA bylo zjištěno, že předkem Dunhamovy matky je *John Punch*, námezdní otrok v koloniální Virginii v 17. století, majícího subsaharský původ počínající v Kamerunu. Podle rodinné ústní tradice Ann měla zas předky z indiánského kmene Cherokee.

Ann byla velmi nadaná, ale víc než cokoli jiného byla snílkem a idealistkou znechucenou rasizmem. Napřed zůstávala sociálně neobratná. Ale již na střední škole se vzpouzela konvencím. Nedůvěřovala ani politickým programům a dogmatům. Většinu volného času jí zabírala četba beatnických básníků a francouzských existencionalistů. Na Havajské universitě

vystudovala antropologii, poté získala magisterský titul v oboru umění a v roce 1992 PhD. v Indonésii provedla několik výzkumů zaměřených na indonéské kovářství a tkalcovství a na roli žen v řemeslných společnostech ostrova Jáva. Byla aktivistkou a zastánkyní práv žen a byla vedena jako akademička kulturního marxistického proudu. Zajímal ji problém chudoby v indonéských vesnicích a za tím účelem vytvořila mikroúvěrové programy a zároveň působila jako poradkyně Agentury Spojených států pro mezinárodní rozvoj. Pracovala také pro Ford Foundation v Jakartě a pro Asijskou rozvojovou banku v Pákiskánu. Její výzkum pomohl Bank Rakyat uskutečnit největší program mikrofinancování na světě. Její četné publikace, jako například „Občanská práva pracujících indonéských žen“, anebo „Vliv industrializace na indonéské ženy“ byly významné a uznávané. V Jakartě byla koordinátorkou výzkumu a politiky pro světové bankovníctví žen WWB v New Yorku.

V roce 1964 se Ann rozvedla s *Barackem Husseinem Obamou starším* a roku 1965, se vdala za *Lolo Soetora*, narozeného 2. ledna 1935, kterého poznala jako studentka na Havajské universitě. V havajštině Soetorovo jméno Lolo znamenalo „blázen“. Lolo byl pomešší, hnědé pleti, s hustými černými vlasy, s rysy zaměnitelnými za mexické, samojské i indonéžské, měl souměrný úsměv a naprosto klidnou povahu. Vrátil se do Indonésie, aby jako geograf pro tamější vládu mapoval Západní Guineu. Ann i se synkem *Barackem Obamou mladším* za ním přicestovala do Jakarty, kde pracovala jako asistentka ředitele Indonéského institutu přátelství a Barack junior navštěvoval školu Sv. Františka z Assisi v indonéském jazyce. Starala se spíš o to, aby se její syn pořádně naučil násobilku, než o to, jestli si osvojil katechismus nebo jestli ví, jaký je smysl muezzinova svolávání k večerní modlitbě. Lolo učil malého Baracka boxovat. Řekl mu: „Je lepší být silný. Když nedokážeš být silný, buď chytrý a zachovávej mír s tím, kdo je silný. Ale ty sám buď vždycky silný. Vždycky.“ Ann byla v Indonésii též ředitelkou Institutu manažerského vzdělávání a rozvoje a vyučovala angličtinu indonéžské obchodníky na americké ambasádě. V roce 1970 se Lolovi a Ann narodila dcera *Maya Cassandra Soetoro* a Baracka juniora dali do péče Anniným rodičům na Havaji.

Ann a Lolo se časem odcizovali. Ann odmítala chodit na firemní večírky americké naftařské společnosti pro spolupráci s vládou, pro kterou Lolo právě pracoval, a kde američtí byznysmeni poplácávali Lola po zádech a chvástali se, komu museli namazat kapsu, aby dostali povolení k novým podmořským vrtům. Přestávala se ovládat a křičela: „Toto nejsou mí lidé!“ Ann stále víc zajímala indonéská kultura, zatímco Lola stále hlouběji upoutávala kultura Západu. Vyšlo najevo, že Barackův dědeček Hussain kdysi poslal Anninu otci dlouhý ošklivý dopis, v němž stálo, že manželství Baracka a Ann neschvaluje, aby nebyla krev Obamů bělošsky znečištěna. A vyvstal tu i problém s první ženou Baracka staršího, jenž tvrdil, že s ní je v trvalém odloučení a že o svatbě jeho s ní neexistuje žádný právní dokument, ačkoli to bylo v domorodé africké vesnici obecním uznáním plně právoplatné. Ann už měla všeho dost a roku 1980 se s Lolem rozvedla.

Když Ann hodnotila své přátele, své kolegy v zaměstnání i dva své exmanžely, byla vždy velmi velkorysá, vždy na všech uměla vidět jejich lepší stránky. Při jedné debatě o svém otci Stanley Armour Dunhamovi řekla: „Dokázal být poněkud dominantní. Ale to je prostě tím, že je v zásadě velmi upřímný člověk a díky tomu někdy i nekompromisní.“ Zemřela 7. listopadu 1995 na rakovinu dělohy a vaječníků.

Madelyn Lee Payene Dunham, bělošská **babička** prezidenta Obamy z matčiny strany se narodila 26. října 1922 v Peru v Kansasu jako nejstarší ze čtyř dětí rodičů *Rolly Charles “R.C.” Payneové* (23. srpna 1892 - 15. října 1968) a *Leona Belle (McCurry) Payneho* (7. května 1897 - 22. března 1968), kteří byli přísně metodističtí a odsuzovali pití, hraní karet a tanec. V třech letech se s nimi přestěhovala do Augusty v Kansasu, kde patřila k nejlepším žákyním

střední školy. Navzdory přísné výchově ráda jezdila do Wichity na koncerty velkých kapel. Tam se seznámila s „neodolatelým“ *Stanley Armor Dunhamem* a vzali se po Madelynině maturitním plesu dne 1. května 1940. Ale žádný důkaz o skutečné svatbě neexistuje. Její rodiče pracovali na plný úvazek, stěhovali se do Berkeley-Kalifornie, Ponca City-Oklahoma, Vernonu-Texas, El Doradu-Kansas, Seattle-Washington a usadili se v Mercer Island-Washington. V El Doradu pracovala Madelyn v restauracích, během druhé světové války na noční směně montážní linky Boeningu B-29 ve Wichity a Stanley narukoval do Pattonovy armády. V Seattlu se Madelyn stala viceprezidentkou místní banky. Když se přestěhovali do Honolulu na Havaji, začala Madelyn pracovat v Bank of Hawaii, kde byla povýšena na jednu z prvních viceprezidentek. Když vychovávala malého Baracka Obamu juniora, říkali jí *Tutu*, což v havajštině znamená „prarodič“. Byla tvrdě praktická, zásadová, stručná a obětavá a vydělávala víc než Stanley. Zemřela 2. listopadu 2008 na rakovinu.

Stanley Armor Dunham (23. března 1918 – 8. února 1992) měl původního předka irského farmáře, který během velkého hladomoru emigroval z Irska do Ameriky a jehož vzdálenými příbuznými bylo několik amerických prezidentů a politiků. Jako osmiletý objevil tělo své matky poté, co spáchala sebevraždu. Byl vzpurný a jeho záletný otec ho i se starším bratrem Ralphem dal do výchovy jeho prarodičů z matčiny strany v El Doradu. Stanley tam údajně praštil svého ředitele střední školy do hlavy. Živil různými pracemi, na nákladním vlaku dojel až do Chicaga, posléze do Kalifornie, pak zase zpátky, skrz naskrz zkažený pitím na černo páleného alkoholu, kartami a ženami. Stále hledal nový začátek; odjakživa utíkal od všeho známého. Vystudoval Kalifornskou universitu v Berkeley a potom v El Doradu řídil obchod s nábytkem. Byl pánovitý, dobrosrdečný a naprosto neschopný ovládnout své touhy. Měl všeobjímající toleranci ke slabostem druhých, které mu předem bránily, aby se se čímkoli v životě zabýval příliš vážně.

Michelle LaVaughn Robinson Obamová, černošská manželka prezidenta Obamy se narodila 17. ledna 1964 v Chicagu, Illinois, kde vyrůstala v chudinské čtvrti South Side. Jejími rodiči byli *Fraser Robinson III.* a *Marian Shields Robinsonová*. Matka byla sekretářkou zasilatelského obchodu a otec byl zaměstnanec městských vodáren, kde měl na starosti údržbu bojlerů. Pradědeček z otcovy strany *Jim Robinson* byl otrokem v Jižní Karolíně a rovněž tak prababička z matčiny strany *Melvinia Shields*.

Vyrůstala ve svorné rodině ve čtvrti South Shore v rozsáhlé chicagské afroamerické komunitě South Side. Od šestého ročníku začala chodit do třídy pro talentované děti, hrála na klavír a psala krátké příběhy. Poté navštěvovala výběrovou školu. Cílevědomě následovala svého o dva roky staršího bratra *Craiga Malcoma* na Princeton University, kde hlavním oborem byla sociologie, kde v roce 1985 získala titul B. A. (Bachelor of Arts. bakalář umění) a v roce 1988 pak na Harvard University obdržela hodnost J. D. (Juris Doctor, doktor práv). Byla asistentkou chicagského starosty a v roce 1993 ředitelkou neziskové organizace Chicago office of Public Alliens, která podporovala mladé lidi v práci v neziskových skupinách a potom pracovala jako proděkanka pro studijní záležitosti na chicagské universitě a roku 2002 začala pracovat pro nemocnici chicagské university. V mnoha prostředích byla jedinou ženou a jedinou Afroameričankou. V South Side musela čelit „tomu frustrujícímu pocitu, že musíte maskovat svůj intelekt, abyste přežili ve vlastní komunitě.“

Stala se advokátkou firmy Sidley&Austin v oddělení marketingové a autorskoprávní praxe, kde se setkala s nastoupivším *Barackem Obamou mladším*, kterého měla zaučovat a být mu společenskou průvodkyní. Pohledný Barack se pohyboval s uvolněnou havajskou ležérností, vyzářovalo z něj sebevědomí, a tak není div, že se do něj splašila. Její otec nehodnotil Barackovy šance moc vysoko a Craig, který ho dobře znal z basketbalu, prohodil: „Milej

kluk. Škoda, že jí dlouho nevydrží.“, anebo „Nikdy se nevzdá, protože každého kluka, kterého pozná, přežvýká a vyplivne.“ Craig, jenž k Michelle odmala cítil oddanost a zodpovědnost a který byl hvězdným universitním basketbalovým hráčem, trenérem basketbalu, manažerem, hlasatelem a investičním bankéřem ji ale v říjnu 1992 vedl k oltáři, protože tatínek jí zemřel o rok a půl dřív. S Barackem mají dcery *Maliu* a *Natashu*.

Otec Michelle jako kluk chodil na Chicagský umělecký institut a na střední škole maloval, sochařil a také závodně plaval a boxoval a měl rád jazz. I když mu ve třiceti letech diagnostikovali vysilující roztroušenou sklerózu, nesl to nadmíru statečně. Nikdy nezmeškal jediný den v práci a ještě si přivydělával prodejem životního pojištění přes telefon.

Afroameričan Barack Hussein Obama junior, prezident USA se oficiálně narodil v Honolulu dne 4. srpna 1961 bělošce *Stanley Ann Dunhamové* a černochovi *Barackovi Husseinovi Obamovi*.

Od svých šesti do deseti let žil v hlavním městě Indonésie *Jakartě* se svojí matkou a nevlastním otcem *Lolo Soetorem*, zahraničním studentem na Havajské universitě, za kterého se Ann provdala v roce 1965. V té době Ann porodila Lolovi své druhé a poslední dítě *Mayu*, k níž má Barack junior nezlomně vřelý vztah. Zatímco Lolo zdůrazňoval význam síly a odvahy, Ann mu vštěpovala morální hodnoty. Když se v Indonésii s Lolem rozvedla, starali se o něj prarodiče Dunhamovi a zaplatili mu soukromé studium na původně misionářské elitní akademii *Punahou School* v Honolulu. Tak jako jeho otcí mu říkali *Barry*, medvídek. Pro další studium si překvapivě vybral *Occidental College* v Los Angeles. V roce 1981 přestoupil na známou *Columbia University*, kde v roce 1983 získal titul bakaláře při studiu politologie.

Obamu juniora jako desetiletého navštívil o Vánocích otec. Od matky věděl, že otcův příbuzenský kmen *Luo* přišel do Keni ze své původní domoviny okolo největší řeky světa *Nilu* a že jeho otec jako dítě pásal kozy. Obama okamžitě pocítil, že vyzařuje zvláštní podmanivou sílu. Stačilo, aby vešel do místnosti, aby promluvil, aby udělal šarmantně sebevědomé gesto a rázem byl středem zájmu všech okolo. Dokázal vzbudit dojem pouhým elegantním přehozením nohy přes nohu. Choval se tak, jakoby měl všechno, i když mu patřil jen kousek téměř bezcenné půdy v Keni. Ve vzruchu návštěvy si však Obama začal uvědomovat drsnou realitu - nezdařené manželství svých rodičů a otcův útek před rodičovskou zodpovědností. A stejně jako začal pochybovat o tom, že černoši jsou nadřazenou rasou, začal pochybovat i o tom, jak úžasný je jeho otec, jak nemohl rozvinout svůj potenciál vinou kmenového vidění společnosti jako našinců a cizích a upřednostňování příbuzných v Keňské politice a částečně i vinou jeho vlastních chyb a neschopnosti doopravdy uvést svoji minulost do rovnováhy s moderním životem. I když ho otec vlastně nijak nezklamal, zůstával něčím neznámým, tékavým a nejasně hrozivým. Viděl otce jako mimořádného, ale v mnoha směrech problematického: děti s různými ženami anebo politická kariéra, která zkrachovala. Obama junior měl v hlavě spoustu otázek, protože byl bílý i černý.

V roce 1995 Obama vydal obsáhlou knihu svých pamětí *Sny mého otce: Příběh rasy a dědictví*, díky níž se poprvé v životě stal bohatým. V ní píše: „Byl jsem vychováván jako indonéské dítě, jako havajské dítě, jako černé dítě a jako bílé dítě.“, „Každý muž se snaží žít tak, aby naplnil očekávání svého otce nebo odčinil jeho chyby. V mém případě platí nejspíš obojí.“ Michel Obamová tehdy o svém muži Barackovi prohlásila: „Jestliže někdo popíše čtyřista stran svými paměťmi - nadto ve třiatřiceti letech - pak už lze hovořit o určité sebestřednosti.“

Obama jako teenager pil alkohol, užíval drogy, vypěstoval si husté afro, a ponořil se do děl význačných černošských spisovatelů. Na vysoké škole prožil řadu srdečných, ale cudných přátelství s dívkami a bělošské přátele získával při basketbalu. Zbavil se své mohutnější

tělesné konstituce, která mu pomáhala na fotbalovém hřišti a byl na cestě za svou ultraštíhlou figurou. A sport se svými prohrami ho učil pokoře. Roku 1983 dostudoval na Kolumbijské universitě politologii s titulem bakalář. Zůstal na Manhattanu a přijal místo u Business International Corporation.

Odpověděl na inzerát *Jerryho Kellmana*, newyorského Žida, který konvertoval ke katolicismu a pracujícího pro chicagskou černošskou komunitu. Udělal okamžitý dojem, protože bylo takřka nemožné najít mladého, vysokoškolsky vzdělaného černocha, který by byl ochoten pracovat v komunitě za pouhých třináct set dolarů ročně. Obama přijel roku 1985 do Chicaga, kde mu Kellman přidělil působnost ve čtvrti Far South Side, nejpočetnějšího černošského společenství, kde zločin ovládal v podstatě všechny aspekty všedního života a kde měl pomáhat nemajetným černým při získávání pracovní rekvalifikace. Dostal se do míst bídy a zoufalství, které ho naučilo nebýt idealistou: „Panoval tam rozkol uvnitř rasy mezi skromně majetnými a středostavovskými černochoy.“ Měl stále sklon přehánět, aby zapadl, ale působil přitom uvolněně.

Uvědomoval si moc slova. Získal přesvědčení, že jeho posláním je „dát hlas němým a slabým.“ Poznal, jakou moc má církev. Jedním z nejvlivnějších southsiderských pastorů, převážně afroamerické protestantské církve Trinity United Church of Christ, byl radikální *Jeremiah Alvesta Wright*, jenž neváhal zpochybňovat Písmo, měl-li pocit, že se protíví zdravému rozumu. Obama se s ním spřátelil. Wright se mu stal učitelem a rádcem, přivedl ho k praktikujícímu křesťanství a přidělil mu malou kancelář v kostele. Později Obama zpochybňuje skutečnou moc náboženské víry a náboženských institucí přinést změnu k lepšímu, „protože tam bylo mnoho církví, mnoho druhů vyznání.“ V článku z roku 1990 nazval afroamerickou církev „spícím gigantem v politickém a ekonomickém terénu měst jako je Chicago.“

Od Kellmana dostal Obama za úkol vést týdně 20-30 rozhovorů, naslouchat a zorganizovat rodiče a další a společně pak přimět chicagskou bytovou správu k nápravě podmínek. Největší pozornost si vysloužila jeho zdařilá kampaň za odstranění azbestu. Ale stále palčivěji si uvědomoval, jak malá je možnost takto uskutečnit nějakou zásadní změnu: „Tady se to prostě nedá zvládnout bez právnického vzdělání,“ prohlásil, než se přihlásil na Harvardskou právnickou fakultu, kde potom promoval magna cum laude. Na Harvardu byl přispívatelem, redaktorem a nakonec prvním afroamerickým předsedou Harvard Law Review, nejvýznamnější právnické publikace v zemi a jeho práce, ovlivněná četbou Mahátma Gándhího, Martina Luthera Kinga a bible tu předznamenala jeho budoucí politický styl. Mohl si vybírat z nejlepších právnických firem a zvolil si společnost Miner, Barnhill&Galland, která se specializovala na občanské právo a na případy diskriminace.

Obamova perspektiva se projevila i během rozsáhle organizované diskuze černošských studentů z harvardské právnické, lékařské a ekonomické fakulty na vysoce aktuální téma vzdělaných černochoů: „Měli by o sobě mluvit jako o „černoších nebo jako o „Afroameričanech?“. „Rozmanitost je obohacující“, napsal později sloupkař *Clarence Page*, „ale rasa se hrubě vměšuje do snah jednotlivce definovat svou identitu. Býval jsem ‚barevný‘. Pak jsem byl ‚negr‘. Pak se ze mě stal ‚černoch‘. Potom jsem se stal ‚Afroameričanem‘. Dnes jsem osoba odlišné barvy.“ Obama na to řekl: „Víte, to jestli si říkáme černoši nebo Afroameričané, neznamená fakticky naprosto nic pro lidi, kteří tvrdě pracují, žijí ze dne na den, v Chicagu, v New Yorku... Význam bude mít to, jak využijeme svého vzdělání pro to, aby se měli lépe.“

Kellman si všiml, že Barack byl někdy v černošské komunitě napadán za to, že není dost černý, a to ne proto, že je napůl bílý, ale protože šel na Harvard a protože mluví, jako by byl bílý a kromě toho, že byl právník a vyučoval ústavní právo na právnické fakultě Chicagské university. Ačkoli měl Obama platnou právnickou licenci, ani jednou nevedl soudní proces. Pracoval tam v týmu a vážně začal uvažovat o politickém úřadu. Chtěl být chicagským

starostou. Na Occidental College sehrál v jeho intelektuální evoluci význačnou roli *Roger Boesche*, který přednášel předměty americké politické myšlení a moderní politické myšlení.

Až na pár výjimek v něm ještě vzbuzovalo všechno, co u politiků pozoroval pochybnosti: vyfénované vlasy, široké vlčí úsměvy, otřepané fráze nebo producírování se v televizi, zatímco za zavřenými dveřmi podlézali korporacím a jiným movitým zájmovým skupinám. Uvědomoval si, že větší část amerických dějin, její pravidla, provázelo - a dokonce udržovalo - rasové vyloučení. Viděl, že Amerika ustavičně nedostává svým halasně proklamovaným ideálům. Jeho vnitřnímu nastavení odpovídala nejvíc takzvaná komunitní sociální práce, organizování zdola, která sdružovala obyčejné lidi s cílem vyřešit nějaký místní problém. Při komunitní práci v sobě cítil rozpor: snažil se o změnu v rámci systému a zároveň se mu vzpíral. Zdálo se mu, že politika je plná lidí, kteří kvůli moci udělají úplně všechno.

Obama myslel, že spousta lidí chce mít prostě klid a že by měl své komunitní práce nechat, neboť má dojem, že nedokáže plnit potřeby lidí, kterým chce sloužit. V pozdější senátorské kampani čelil otázkám: „Vypadáte jako slušný člověk. Proč se chcete zabývat něčím tak nečistým a nemorálním, jako je politika?“ Jednou prohlásil: „Odmítám politiku založenou výhradně na identitě rasy, pohlaví, sexuální orientaci nebo obecně na jakémkoli vyčleňování.“ Poznal, že většina problémů sužujících obyvatele chudinské čtvrti odráží zhroucení společenské kultury a nelze ji vyléčit pouhými penězi: „Voliči od nás chtějí vidět něco jiného, jsou už unaveni věčným překrucováním faktů, pomlouváním a zkratkovitým řešením komplikovaných problémů.“

Plněji si uvědomil, že základním problémem, jemuž dnes americká demokracie čelí je hluboký rozkol mezi stranami, posilovaný nejen politickými rozdíly, ale pramenící i z hlubších pocitů zatrpklosti, vyvolaných také rasovými a náboženskými rozdíly, zabraňujícími vytvořit multietnickou demokracii.

Zabýval se též imperiálním prezidentstvím historika *Arthura M. Schlesingera*, zakládajícím se na vojenské síle, kterou mají a užívají američtí prezidenti.

Při jeho rozhodování o vstupu na universitu na něj hluboce zapůsobil černošský básník *Frank Marshall Davis*, který označil vysokou školu za pokročilé stádium kompromisu: „Ty nejdeš na vysokou školu, aby ses vzdělával. Jdeš tam, aby tě vycvičili, abys chtěl, co nepotřebuješ, abys uměl manipulovat se slovy, která už nemají žádný význam, abys zapomněl, co už víš. Vycvičí tě tak dobře, že začneš věřit tomu, co ti napovídají o rovných příležitostech a americkém způsobu života a všech těch ptákovinách. Přidělí ti kancel v koutě a budou tě zvat na luxusní večeře a namluví ti, že děláš čest své rase. Až dokud nezačneš chtít něco skutečně řídit – a to ti pak zkrátí oprat’ a dají ti na vědomí, že možná jsi dobře vycvičený a dobře placený negr, ale jsi pořád jenom negr, jdi na vysokou školu, jen tě nabádám, abys měl oči stále otevřené. Zůstaň pořád bdělý.“

Jindy mu kterýsi afroamerický sociolog řekl: „Vím, že rasizmus, tuto v základě přirozenou xenofobii nelze asi odstranit bez smíšení lidstva do stejné podoby a vím, že podle korektně ututlávaných výzkumů jen Cikáni mají v průměru nižší IQ nežli my, černoši. Ale nemohu zapomenout, že běloši nás sem v okovech doplavili z našeho afrického domova, učinili z nás své otroky a že až občanskou válkou naše otroctví papírově zrušili a se skřípěním zubů nás povýšili na jakoby občany. A teď jsme takhle prostě tady, my, bez jejichž potu a krve by Spojené státy americké nemohly být, jakými nyní jsou, a marně se dovoláváme skutečné rovnoprávnosti.“

Obama ještě nevěděl, jak velmi určovaly a určují zájmy hlavně *dynastie Rockefellerů* americkou vnitřní i zahraniční politiku, že například americká monopolní ropná společnost *Standard Oil* založená Rockefellerem pravidelně odevzdávala a odevzdává značné peníze do pokladen hlavních politických stran USA, tj. republikánské a demokratické, že například všemohoucí boss republikánů *Marcus Alonzo Hanna* byl podle tvrzení amerického novináře a

publicisty *Ferdinanda Lundberga* „zvláštním komisařem *Johna D. Rockefellera*“ nebo že za úřadování prezidenta *McKinleyho* vládla zásada: „Byznys podporuje prezidenta a prezident slouží byznysu.“

Obama tehdy také snad nevěděl, jak byl například provinciální senátor *Warren Gamaliel Harding*, „člověk z lidu“, který se krom úplatkářství a podvodnictví ničím jiným nevyznamenal a ničím jiným neproslavil uveden do nejvyšší hodnosti podle všech pravidel, podle kterých se dělají američtí prezidenti. Hardingovým kmotrem se totiž stal vůdce republikánské strany senátor *Boies Penrose*, který ho ověřeně nic netušícího pozval k sobě a zeptal se ho: „Řekněte mi Warrene, nechtěl byste být prezidentem Spojených států?“ Harding strnul a začal koktat, že by neměl dost peněz na kampaň a že je se svým nynějším postavením spokojen. „Postarám se o to,“ odpověděl ostře Penrose. „Budete kandidátem toho typu, jako byl McKinley. Seznamte se se svou úlohou. Přemýšlejte o předvolební kampani v McKinleyho duchu a my uděláme to ostatní.“ Prání naftových korporací bylo potom pro tohoto „chudého hochy“, který se proslavil zákonem. Pamatoval na ně, když jmenoval ministry a obsazoval úřední místa. Přitom zavedl i starý zvyk z Ohia, kde byl poker odedávna způsobem vyrovnání za poskytnuté služby: Když chtěli někomu dát úplatek, nechali ho vyhrát v kartách. Harding vyhrával snadno a hodně, zvláště poté, co se roku 1921 stal dvacátým devátým prezidentem Spojených států. Když ale vypukla aféra podplácení, úplatkářství a mrhání státními prostředky, musel za podezřele záhadných okolností rychle zemřít na srdeční mrtvici.

Znal tehdy Obama například díla předchůdce pozdějších muckrakerských novinářů *Henry Demaresta Lloyda* z roku 1894 *Bohatství proti lidu* anebo *Příběh velkého monopolu*, usvědčující Rockefellerovu společnost Standard Oil z nekalé činnosti? A uvědomil si, že *Theodore Roosevelt* nikdy nevystupoval proti trustům a že soukromě přiznal: „Fakticky jsem procesy zastavoval vždy, jakmile jsem měl jen sebemenší důvod?“

Zamyslel se v tom čase Barack Obama nad knihou *Karlheinz Deschnera* „Kritická historie Spojených států amerických“, anebo třeba nad údajně konspiračním spisem „Hle, plavý kůň“ o pozadí vlády USA od *Miltona Williama Coopra*, tohoto prý řádně zastřeleného „svatého a mučedníka pro Ameriku“?

Když se seznámil s 25. letou *Michelle La Robinsonovou*, ihned věděl, že potkal ženu svého srdce. Michelle byla vysoká, krásná, vtipná, otevřená, velkorysá, chytrá. Po počátečním zdráhání podlehla jeho šarmu, a to i když asi rozpoznala skrytou stránku jeho povahy, kterou byla přílišná touha po uznání, upjatost, velitelství, prchlivost a někdy ostnatost. V roce 1992 měli svatbu, vedli úřednický život střední až vyšší střední třídy a bylo ještě znát, že jeho povahu utvářelo několik charakterově silných žen, od jeho matky a babičky, když byl malý, po jeho sestru a Michelle v dospělosti.

Roku 1997 byl Barack Obama zvolen do senátu státu Illinois, r. 2000 neúspěšně kandidoval do Sněmovny reprezentantů USA, a r. 2003 oznámil svoji kandidaturu na post senátora Spojených států. Již tehdy používal volební heslo *Yes, we can - Ano, my můžeme*. Hlavní motiv tohoto spotu mohl znamenat řadu věcí, podle toho, kdo si ho vykládal: Ano, politik, jenž má takové ideály a dokázal ve svém oboru to, co Obama, může něco ovlivnit a může změnit k lepšímu životy mnoha lidí. Ano, i černoch může získat křeslo v Senátu. Ano, i my - míněno my všichni - můžeme něco o změnit. Může to však také znamenat: Ano, my můžeme všechno, Amerika může cokoliv.”

V roce 2004 přednesl na konventu Demokratické strany hlavní projev sjezdu, díky kterému zaznamenal velký nárůst popularity. Rychlost jeho vzestupu neměla obdoby. Byl zvolen do Senátu Spojených států. Jako černoch, jako by nosil jakési brnění. Žádný z kandidátů si nechtěl proti sobě poštvat početnou skupinu černochů tím, že by na něj nějak přímo zaútočil, protože se v afroamerické komunitě stal symbolem hrdosti. Předvídavě varoval, že americká okupace Iráku, bude „neurčitě délky, neurčitě ceny a neurčitých následků.“ Přitom však

podporoval návrhy zákonů, které byly zaměřeny na větší kontrolu zbraní občanů. Noviny Sun-Times pod lichotivou fotografií sebejistě se usmívajícího Obamy vzdychali, že má úsměv filmové hvězdy a tajuplné fluidum a kromě toho, že velmi rádi vyslovujeme jeho jméno, které je jako mantra.

Roku 2005, kdy hurikán Katrina usmrtil přes tisíc lidí a dalším tisícům převážně černých a převážně chudých lidí sebral střchu nad hlavou a když se ho v televizi a novinách ptali, zda byl rasismus podstatou vražedné reakce federální vlády na tuto katastrofu, reagoval Obama uvážlivě diplomatickým způsobem, jímž si neznepřátelil černé ani bílé: řekl, že nevidí rasu, ale třídu.

Dne 10. února 2006 ve Springfieldu v Illinois oficiálně oznámil, že se bude ucházet o nominaci Demokratické strany do prezidentských voleb v roce 2008. Jeho strategie byla také založená na využití internetu, přes který dostal drobné finanční dary i od milionů občanů. Nominčního klání se pak zúčastnil spolu s dalšími kandidáty, z nichž největší podporu získala Hillary Clintonová.

V srpnu 2006 strávil patnáct dnů v Jižní Africe, zejména v Keni. Přivítaly ho orgie ovací, jaké nemohl zažít ani v poblázněné Americe: „Ženy měly oči obrácené k nebi, svíjely se do rytmu a vypadaly téměř jako posedlé jakousi cizí mocí.“ Ozvalo se i skandování: „Obama! Náš král! Ať žije keňský král!“ Když ale v Nairobi vyšel ve večerním soumraku z budovy letiště, dav k jeho překvapení mlčel. Všichni tam prostě jen tak stáli a v němém posvátném úžasu se na něj dívali jako by k nim na zem sestoupil Bůh. Nebyl to však jen úžas, ale i jakési očekávání, smíšené s mlhavou hrozbou při nesplnění. A totéž se událo u nairobského sídla vlády. Jakási starší žena řekla: „My se nemodlíme jenom k Bohu, ale také k Obamovi.“ V Khayelishe se i s manželkou nechal vyšetřit na HIV. Navštívil svoji třiaosmdesátiletou babičku *Sarah Husain Obamovou* a když se ho novináři zeptali, zda mu předala nějakou moudrost, bez váhání řekl: „Nevěř novinářům“. Čtyřicetiletá *Catherine Ogandová* prohlásila, že Obama se nakonec rozhodne z Ameriky odejít a žít v Keni: „Sem patří. Tam v Americe jenom chodí do práce, ale jednou by se měl vrátit domů a být jedním z nás. Přece proto, že jeho otec je Keňan.“ „Váš otec je vaše krev, víte? Ne matka, ale otec. Takže patříte tam, odkud pochází on, do své otčiny. Keňa je jeho krev.“ Během rozhovoru s americkými novináři se to Obama pokusil zlehčit: „Keňa není má země. Je to jen země mého otce. Cítím jistou spřízněnost, ale nakonec to stejně nebudu já, ale oni, kdo se zasadí o to, aby se jim tady žilo lépe“. Nechal se zavést i do Kibery, největšího slumu na světě. V Nairobi s Michlell a dcerkami vysadil v Parku svobody africký olivovník. Na University of Nairobi vyzýval především mladé Keňany aby usilovali o vymýcení keňské kultury korupce a její etnické politiky, ale pohyboval se pouze v obecných termínech a nejmenoval žádnou konkrétní politickou stranu či politika. „Mluvil zkrátka jako politik,“ prohlásil jeden ze studentů, „řekl toho hodně, ale byla to politická hantýrka.“ A na jiném místě se z davu ozývalo i pohoršené volání: „Obama jít! Obama jít!“ aby odešel zpátky do své otrokářské Ameriky. Jeho nevlastní sestra Auma tehdy prohlásila: „Já jsem na Baracka hrdá a mám ho moc ráda. Ale bojím se o něj.“ Novináři *Mark Halperin* a *John F. Harris* připodobnili současnou prezidentskou politiku k „domu hrůzy“ a přišli s názorem, že vyspělé moderní technologie a úpadek starých médií, jako jsou noviny a televize, udělaly z prezidentských voleb „nelítostný krvavý sport bez rozhodčích.“

Po posledních primárkách Demokratické strany v roce 2008 získal definitivně nominaci na prezidentskou kandidaturu a oznámil, že za kandidáta na místo viceprezidenta si vybral delawarského senátora *Joe Bindena*, se kterým ho pojil i styk jejich rodin. Za ministryni zahraničí si vybral *Hillary Clintonovou* a za poradkyni pro otázky národní bezpečnosti velvyslankyni při OSN *Susan Rieceovou*. Obě prosazovaly americkou vojenskou „intervenci na pomoc libyjským protivládním povstalcům.“ Noviny šířily příslib, jenž představoval, že Amerika nedostane poctivějšího a schopnějšího prezidenta než je Obama.

Dne 4. listopadu 2008 zvítězil Barack Obama v prezidentských volbách, když porazil republikánského kandidáta *Johna Sidney McCaina*.

Dne 20. ledna 2009 složil za přítomnosti téměř dvou milionů lidí ve Washingtonu, D. C. slavnostní přísahu a ujal se své funkce 44. prezidenta Spojených států amerických.

Dlužno dodat, že na počátku své politické kariéry, navzdory svým a manželčiným příjmům, dosahujícím až 250 000 dolarů ročně se Obama dostal do dluhů. Vyčerpal maximální kredit na své úvěrové kartě, částečně na výdaje na kampaň do Kongresu, částečně kvůli tomu, že oba spláceli studentskou půjčku z Harvardu. Během duelu s americkým politikem, černošským aktivistou a pastorem *Bobbym Lee Rushem* pochopil veledůležitost peněz: Napřed uspořádal malou veřejnou sbírku, ve které se vybralo třiatřicet tisíc dolarů. Seznámil svoji kampaňovou skupinu, že k dosažení vítězství nebude potřebovat stovky tisíc, ale miliony dolarů a řekl jim: „s třemi miliony dolarů budu mít 40% šanci na úspěch, s pěti miliony dolarů 50%, se sedmi miliony 80%. A s deseti miliony“, prohlásil, „vám ručím za to, že zvítězím“. Stamilonové sponzorské dary dostaly Obamu do finanční závislosti se společnostmi, na něž ve svém volebním boji paradoxně útočil: šlo třeba o prominentní advokátní kanceláře, investiční hráče na Wall Streetu, telekomunikační, farmaceutické nebo energetické koncerny. Mezi nejštědřejšími dárci byla investiční banka *Goldman+JPMorgan Chase*, *Lehman Brothers*, *Citigroup* nebo *Morgan Stanley*. Obamův volební tým dokonce zveřejnil, že Barack Obama a jeho Demokratická strana vybrali během září na předvolební kampaň 181 milionů dolarů a do konce srpna 432 milionů dolarů. Figurovali tu například hotelová dědička *Penny Pritzkerová*, král hedgeových fondů *Paul Tudor Jones II.*, hollywoodský producent *Jeffrey Katzenberg* ze studia Dreamwoorks, majitel kasin *Neil Bluhm*, liberální miliardář *George Soros* aj., při čem například jméno Rockefeller bylo ututláváno. Tyto přiznané peněžní sumy byly však utráceny na Obamovu senátorskou a prezidentskou kampaň jen z menší části - větší části peněz slouží jeho osobním a rodinným zájmům. Jak velké musely být nepřiznané peněžní sumy? Vyvstala další řada přirozených otázek: Jak přesně se Obama dostal takhle daleko a takhle rychle? A není to snad až příliš rychle? Jako reakci oprávněně podezřelého, lze tedy chápat snahy „ústavního učence“ Obamy o zpřísnění cenzury, korektně nazývané „informační filtr.“

Obamovi republikánští protivníci při prezidentské kampani zpochybnili Obamovo americké občanství na základě místa narození kandidáta (bithherismus), takže Obama nemůže být americkým prezidentem. Poukazovali například na tvrzení jeho nevlastní prababičky *Sarah Obamové*, že se Barack Obama Junior narodil v Keni, kde byla u jeho porodu, že číslo Obamova sociálního pojištění neprošlo systémem E-Verity a že pracovník tohoto systému místopřísežně prohlásil, že Obamovo číslo je pravděpodobně falešné. Dál bylo zjištěno, že číslo bylo vydáno na žádost v Conecticutu, ačkoli neexistuje žádný záznam, který by dokazoval, že tam žil, nebo měl v tomto státě adresu.

Americko-izraelská politická teoretička, zubařka a právnička *Orly Taitzová* dokonce zveřejnila Obamův keňský rodný list a v příslušné žalobě uvedla, že Obama nebyl přirozeným občanem způsobilým sloužit jako president Spojených států, že měl vícero čísel sociálního zabezpečení a jeho pas že byl nepřesný, že používal více jmen a falešné porodní osvědčení, anebo že prvním jeho prezidentským činem bylo darování peněz Hamásu na sestavení raket Kassám. O tom svědčilo sedm jejích svědků a sedm exponátů na podporu jejích tvrzení. Přesto soud zamítl žalobu s tím, že není věrohodná a že měla lépe dodržovat pravidla a respektovat soud.

Nejznámějším případem, kdy se někdo pokusil zpochybnit Obamovo americké občanství byla stížnost, kterou soudu v Pensylvánii podal bývalý zástupce generálního prokurátora Pensylvánie, aktivista a právník *Philip Jay Berg*, který tvrdil, že Obama se narodil v

Mombase v Keni a že certifikáty na Obamově webu jsou podvrhem. Soud jeho stížnost zamítnul s tím, že se nezakládá na věrohodných argumentech ale na konspirační teorii.

Dle agentury AFP Obama kritizoval mediální prostředí „divokého, divokého západu“ (wild, wild west) kvůli tomu, že poskytuje širokou platform konspiračním teoretikům.

Probleskovaly též oprávněné domněnky, že do kauz Obamova občanství zasahovala v Obamův prospěch Tajná služba Spojených států amerických USSS se svými agenturami FBI a CIA, a ve věci peněz pro Hamás také ATF.

Poukazovalo se i na to, že Obama se vzdělával také v indonézké medrese, kde již od útlého věku vyrůstal pod vlivem islámské ideologie, že se mnoho let přátelí s vůdcem černošské nacionalistické organizace Nation of Islam *Luisem Farrakhanem*, který je znám svými antisemitskými výpady a který ho podpořil v prezidentských volbách a že je skrytým muslimem. Bylo mu vyčítáno, že porušil ústavu podepsáním zákona USA PATRIOT Act o odposleších, která měla vypršet, že Nobelovu cenu míru obdržel za styl, sliby a projevy a nikoliv za reálné výsledky, atd.

Obama? Obama? Když tento černý běločernoch na pár let jenom nepříbrzdí a nezamluví finanční krizi připravenou chazarskou finanční mafií s bankami a korporacemi, ale bude ji chtít poctivě řešit třeba alespoň návratem do zlatého standardu, kdy měny byly minimálně z jedné třetiny celků kryty zlatem a kdy emisní banky směly poskytovat jako úvěry maximálně jen zlatem nekryté dvě třetiny a tak alespoň o stupínek povystoupit k samému vrcholku peněžní soustavy, kde jsou přijímány pouze skutečné hodnoty, jako je zlato a již nikoli jejich papírové či digitální podoby, tehdy peněžní mágové označí takovou snahu přinejmenším za zpátečnickou fantasmagorii a skrytí strůjci dějin otevřou mediálním hyenám ohrady k jeho nepopulárním stránkám. Započne například zdůrazňování, že Obama chystá zrušení zákazu partial-birth abortion (potratu částečným porodem), což je mimořádně surový způsob zabíjení nenarozených dětí těsně před porodem, anebo ustanou zmínky o jeho bílé matce a nastane omílání afrického černošství jeho otce z polygamního kmene provádějícího ženskou obřízku, začne poukazování na jeho muslimské jméno, vyjde najevo, že se přece jen nenarodil na Havaji, ale v Africe a tudíž nemá být americkým prezidentem atd., takže běloši, ale též mnozí Afroameričané, Hispánci, latinos, Indiáni, mestici a příslušníci jiných ras v Americe brzo začnou říkat: Co jsme proboha čekali od negra? A odmítne-li prezident č. 44 poslouchat, bude podle americké tradice zastřelen či jinak zlikvidován.

Vysoký ušatý elegant Obama, dlouholetý spolupracovník, ne-li pracovník CIA, je zatím poslušný, ale jeho gloriola spasitele americké země a celého světa hasne. Pomlčel, že cokoli vládního proti zákonům a mravnosti, cokoli proti lidu je okamžitě prohlašováno za nejpřísněji tajné. Neuznal za správnou činnost *Juliana Assangeho* či *Edwarda Snowdena*, kteří zahájili tažení proti „Velkému bratru“ zveřejněním tajných dokumentů Spojených Států amerických a jejich diplomatických depeší, o těchto do nebe volajících zločinnostech amerických vlád. Zatím, přikládá si zednářsky pravou dlaň k srdci, zavrhnul svého přítele, amerického černého pastora *Jeremiaha Wrighta*, který ho oddal se socioložkou a advokátkou *Michelle Robinson* z rodiny jihokarolinských černých otroků a který pokřtil dvě jejich dcery, toho Wrighta, který v kázáních „Den pádu Jeruzaléma“ a „Zaměňování Boha a vlády“ anebo v komentáři k americkému občanskému náboženství a v jiných vystoupeních obviňuje americkou vládu ze zločinů a lži o Pearl Harboru, vietnamské válce, Nelsonu Mandelovi, experimentu Tuskegee, bombardování Kambodže, vynalezení prostředku HIV jako záměrného prostředku ke genocidě hlavně černochů, o válce v Iráku, ukradení půdy Indiánům, napadení Grenady a Panamy, bombardování Hirošimy a Nagasaki či Libye, podpoře státního terorismu proti palestinským Arabům, útoků z 11. září 2001 a dalšího. Když byly Wrightovy projevy

odvysílány v celostátních médiích, nositel Nobelovy ceny za mír Obama proti nim vystoupil s tím, že jsou v ostrém rozporu s jeho názory a s názory jeho manželky, oba z jeho církve vystoupili a přestali se s ním stýkat.

Zatím Obama nechal do podvodných krachujících amerických bank zlodějsky napumpovat 787 miliard dolarů a další miliardy dal bezostyšně rozdat automobilkám, jež neobstály v kapitalistické konkurenci. Zatím ospravedlňuje „preventivní“ války, mučení vězňů, chválí či omlouvá svévolnosti, zločiny, velezločiny a vlastizrady amerických tajných služeb, americké vlády a armády. Ano, zatím podle všeho plní především své sliby, dané skutečným nastolitelům amerických prezidentů, především utajovaným nejbohatším chazarským Židům. Zatím, v duchu svého volebního hesla „Ano, my můžeme“, uvyká lid na lživé představy o spravedlivě změněném světě v Novém světovém řádu. Zatím.

Senátorský a prezidentský Obama pochoval sny svých otců, neodvratně zradil i své vlastní sny, pošlapal ideály svojí matky, zavlkl svou manželku Michell s dětmi do přepychové klece a zklamal důvěru svých voličů. „To ty proklaté peníze,“ pronesl pastor Wright. „Že nezůstal s námi,“ povzdechnul si aktivista Kellman. „Nemohlo to skončit jinak,“ řekl básník Davis.

Obama, Obama. Málokteré jméno je zvukomalebnější. Je líbivé hned při prvním slyšení. Rádi ho vyslovíme a opakujeme. Máme přitom určitou slovesnou libost. A jako bychom vzývali i pradávnou nadpřirozenou sílu, která nám pomůže splnit mnohá přání. Když jdou Obamovi příbuzní a soukmenovci Luo keňským pralesem, ještě o něm nepřestávají zpívat:

O o o o oó,
Obama ma - ma,
Ó Obama ma - ma,
O o o o oó ba - ma,
O o o o óo bama - ma,
Obama Obama Obama oó o.
O o o o oó...

Krátce po zvolení Baracka Obamy Husseina za prezidenta USA